

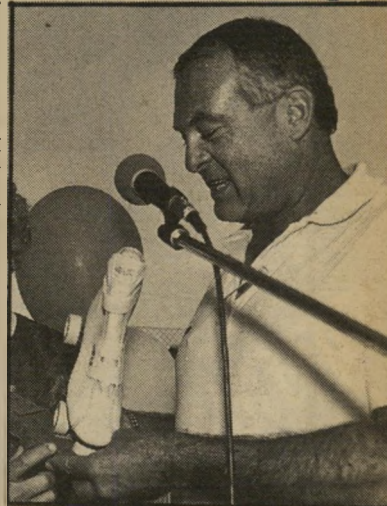

אקרשטיין קיבל חוזים

ביס7 מיליון דולר

היום הישראלי גורא אקרשטיין, שמיצרפוטיו מכסות את מידר-כות ישראל, זכה בחוזים לריצוף מידר-כות בלוס-אנג'לס, בי70 מיליון דולר. הוא מקים עתה מפעל לייצור מיר-צפות בהשקעה של 3.5 מיליון דולר. בניגוד לאירופה ולישראל, המידר-כות בערי אמריקה הן מאספלט. אקרשטיין טיזן שיכנע ערים בקליפורניה כי שית המירצפות אינה עולה יותר, ושהי טיפול אורזי הנחתה וול יותר, וגורם פחות טרדות.

כאשר צריך לפתח מידרבה אורזי הנחתה בשיטת האספלט, צריך לשלוח למסוים מכונות ופנת הגורמת לליכלוך ולטיידרה. בשיטת המירצפות די ברכב קל, שיש לו מירצפות חליפיות.

יום אקרשטיין על מירכות לוס אנג'לס

תוצאות עלובות

ב"מיזרחי" בניו יורק

בוק המיזרחי בניו יורק הרוויח בשנת 1988 סכום של 1.7 מיליון דולר על מחזור של 700 מיליון והון עצמי של 50 מיליון דולר. לפני שנתיים, כאשר נוהל הבנק על-ידי משה קראוס, היה הרווח 4.6 מיליון דולר לשנה.

הסיבה העיקרית לירידה המרדסטית ברווחים היא החילוץ האמצעית של הבנק, והמאבק בין בעליה המניחים. הבנק שייך לבנק המיזרחי בישראל ולקבוצת משקיעים אמריקאית, בראש שות איליו זנובוריסקי. האמריקאים רוצים לקנות את חלק הישראליים, והללו מסרבים למכור. המיזרחי בישראל רוצה לקנות את חלקם של האמריקאים, אך בנק ישראל מסרב לאשר את כרית כסף לשם כך, והוא תובע כי המיזרחי רחי' ימכור את חלקו ויחזק את מיכנה הון הבנק בישראל.

ישראל, גויה ערדן להון

ישראל, הפועל שנים רבות באמריקה, משקיע חלק נכבד מכספו באיגרות-חוב ישראליות. לדבריו, בכל העולם - מי שרוצה להבטיח את ערך כספו בעתיד נאלץ לקנות מוצ'רס (עתידיים), שיטה שבה אדם קונה היום כסף שיימסר לו כעבור זמן, בשער קבוע מראש. הרוכש משלם, כמוזן, עמלה נכבדה תמורת אבטחת ערך הכסף. והנה, בישראל מי שרוכש איגרות-חוב ממשלתיות רוכש למעשה פויר-צ'רס, ועוד מקבל ריבית על השקעתו הצמודה!

הונאות בניירות-ערך:

למה לא רוצים לחקור בישראל

התקנות אסור יהיה להשתמש בידע כלשהו לעיסקות, לפני שהידע יתפרסם לפחות בשתיים או יותר ושתותי פירסום כמו עיתונים, רדיו וטלוויזיה. רק בישראל שקועה הרשות לגייס רות-ערך בתרדמת-נצח, ואינה עושה כלום כנגד עיסקות-כרוסה שנעשו תוך ניצול ידע פנימי.

התקנות אסור יהיה להשתמש בידע כלשהו לעיסקות, לפני שהידע יתפרסם לפחות בשתיים או יותר ושתותי פירסום כמו עיתונים, רדיו וטלוויזיה. רק בישראל שקועה הרשות לגייס רות-ערך בתרדמת-נצח, ואינה עושה כלום כנגד עיסקות-כרוסה שנעשו תוך ניצול ידע פנימי.

העברות שחורות כדאיות יותר

ישראל, שנוקק להעברת סכום-כסף מישראל לניו-יורק, ניה לעשות זאת באמצעות בנק. התברר לו כי הדולארים שירכוש יעלו לו את המחיר הרישמי, בתוספת 15% היטל ועוד עמלת-הבנק, והכסף יגיע ליעדו בניו-יורק כעבור שבועיים עד שלושה לפחות. הוא פנה לגורמים פרטיים, ה' עוסקים בכך, ונדהם כאשר הכסף הוכנס לחשבונם בניו-יורק וישיר אחרי ששילם את השקלים בישראלי. תדהמתו גדלה עוד יותר כשהתברר כי העלות היתה זולה בכמה אחוזים מזו של הבנק.

התערבות זנבר סיימה קשיי שפירא

ישיבה בשבוע שעבר, בהשתתפות יו"ר בנק לאומי משה זנבר, אבי רהם שפירא ואברהם פרוכטי הנרלר, הביאה להסכם על כניסת קבוצת פרוכטה-נרלר לשותפות במפעלי-השטיחים של שפירא, בהשקעה של 15 מיליון דולר. הבנקים הישראליים, שלהם חייבת קבוצת-שפירא כ-40 מיליון דולר, הסי' כימו להפוך חובות קיצרי-מועד, בסך 15 מיליון דולר, לחובות ארוכי-מועד. ריבית נמוכה, כך שההשקעה החדשה תוקצה כולה למימון ההון החוזר של המפעלים. פרוכטה-נרלר היה שכיר של הא' חיים ריכמן בניו-יורק והתמחה בכך. לפני שנה פתח עסק עצמאי. הוא יושבראש ישיבת חיים ברלין הליטאית בניו-יורק.

"הפועלים" חודר להלוואות בינוניות

בנק הפועלים בניו-יורק נכנס בצורה מאסיבית לשוק הלווים הבינוניים, המחפשים מימון של עד שני מיליון דולר, כנגד מימסרי לקוחות או נכסים אחרים. הבנק מינה כאחראי על ענף חדש זה את לואורד רודולף, שהיה קצין-הלוואות בכיר בכמיקל בנק.

ב-1988 נתן הבנק הלוואות בתחום זה בהיקף של 400 מיליון דולר, גידול של 20% לעומת שנתיים קודם לכן. הבנק מאתר חברות, שהכנסותיהן הן נתיבות נעות בין 10 ל-150 מיליון דולר. פעילות במיגור עסקי זה, הקרוי ה' שוק הבינוני', הונחה על-ידי הבנקים הגדולים, המעדיפים חברות ציבוריות, והנתעזים מחברות בינוניות, שלרוב אינן ציבוריות. לרוב נאלצות החברות ללוות מחברות-מימון, ועלות הכסף גבוהה מאשר העלות בכנקים. הפועלים החליט להיכנס לתחום זה, שבו אין לו כמעט התחרות מצד הבנקים המובילים, כמו כמיקל והנובר טר.

אגב, גם בנק המיזרחי' שיש לו עוד-פי פיקרונות על הלוואות בסדר-גודל של 280 מיליון דולר, החליט להיכנס חזק לשוק הזה, בעיקר על-ידי רכישת שותפות בתיקי-הלוואות עם בנקים אחרים.

הצלחת הפועלים תלויה לא רק במימון וול יותר, אלא גם בגישה נכונה, שכן רוב הפירמות כבר קשורות עם מיר-סר פיננסי, וקשה להביאן לעבור לכנק אחר.

החידוש העיקרי של בנק הפועלים בתחום זה הוא מתן הלוואות כנגד ביטחונות שהם נכסים, כמו מימסרי לקוחות, ולא בשיטה האמריקאית של אשראי כנגד מאזן החברה וחווית-דעת רואייה-השכונ. בנקים אמריקאיים מוכי' נים לממן מימסרי-לקוחות אך רק כסי' כומים של כמה מיליוני דולארים ויר' תר, ואילו הפועלים מוכי' לרדת מתחת למיליון דולר.

מותו של בן-אור

(המשך מעמוד 39) בה עניין. לאדם דתי מנותאיסטי קשה מאוד להסתדר עם העובדה של אוש' וויץ, למשל. מדוע טוב לרשעים ורע לצדיקים? כל הדתות המציאו לזה תירוצים רחוקים מאוד. התורה הגנוסי' טית הגיונית מרובן. אבל אצל קרוי זה לא היה תרגיל אינטלקטואלי. ככל שני משכו השיחות בינינו, כן גברה בי הראגה לבריאותו הנפשית. קרוי גילה לי שהוא נביא, שהוא שליח בני-אור. ומכאן: שהוא נדרף על-ידי בני-חושך, שהשכ"כ והמוסד על-י לים להתנכל לו, בהיותם מכשירים של בני-חושך. לפתע התגנב לליבי החשש: שמא כל התיאוריה המפוארת אינה משמשת אלא ככסוי ל-שיגעון-רדיפה פשוט? ראיתי בחיי הרבה אנשים אומללים שסבלו משיגעון-רדיפה, ושהיו מסור-כנים לעצמם ולולתם. בתום השיחה הייתי מוטרד מאוד. כאשר ראיתי את קרוי בטלוויזיה, גברה דאגתי עוד הרבה יותר. כאשר טילפנה לי כתבת ר' הודיעה לי שזה עתה התגלתה גופתו של קרוי, לא היה לי שמין של ספק שהאיש התאבד. לא הייתי זקוק לתוצאות הנתחה שלאחרי-המוות.

תורה מבריקה ומשוגעת

יד באותו הרגע עלה בויתרונני שמו של אוטו ויינינגר. ויינינגר, צעיר יהודי בווינה, התאבד ב-1903 כשהיה בן 23 בלבד. לפני כן כתב ספר גדול, מבריק ומשוגע, בספר חילק את האנושות לטוב (שהוא גברי) ולרע (שהוא נשי). על הנחה זו בנה בניין תיאורטי שלם ומזהיר, כשהוא מסביר את כל בעיות העולם על פי עיקרון זה. יש עמים גבריים טובים (הגרמנים, למשל), ויש עמים נשיים ורעים (היהודים, הבריטים והסינים, למשל).

ספר מעורר-למחשבה, מעורר רר התפעלות במערב רעיונותיו ומטורף לחלוטין. הדימיון בין ויינינגר וקרוי אינו טמון רק בעצם עובדת התאבדותם בגיל צעיר, אלא גם בהיקף השקפות העולם שבנו, בחלוקת העולם כולו לטובים ורעים, כגילויי עיקרון-יסוד לחלוקה זו. שתי התורות הן, לדעתי, סימפטומים של מחלת-נפש. לא היה לי ספק שמשה קרוי סובל מפאראנויה. זוהי מחלת-נפש שאחר הסימפטומים שלה הוא בניות השקפת-עולם של מה והגיונית, על גבי הנחת יסוד מטורפת. כלומר: החולה לוקח הנחה כלשהי (העולם הוא מרובע, כל כחוליה-עיניים הם רשעים, היהודים הם אסון העולם) ובונה עליה מיכנה מחשבתית-תיאורית. תיאוריה חובקת-עולם, הגיונית מאין כמוה, שלמה ומשלמת. אולם עצם ההגיון הפנימי של התורה, עצם שלמותה, הם סי' מפטומים לחומרת המחלה. כאשר החולה הוא אדם טיפש, הבניין שהוא בונה הוא טיפשי. כאשר החולה הוא בעל כושר אינטלקטואלי מזהיר, גם הבניין שהוא בונה הוא מזהיר. הוא משקיע בבניין שלו כל מה שיש בו. כאשר התורה היא בתחום המדעים, קל לחשוף את הכוזב שבה. תיאוריה מדעית צריכה להיות אמפירית, כלומר ניתנת להוכחה ולהפרכה על-פי עובדות ממשיות. יוצר התיאוריה אמנם הוגה אותה בדימוינו היוצר, אך לאחר מכן הוא צריך להעמיד אותה במיבחן של הוכחה.